

Sygn. akt. III Kp 152/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Anna Konieczna

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej Dariusz Sobieski

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 29 stycznia 2013r. (data wpływu), sygn. akt Ap V Ds. 22/12/S. o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec **S. T. (1)**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **8 maja 2013r.**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 9 listopada 2012 roku sygn. akt V Kp 1678/12 wobec **S. T. (1)** s. K. i E. z domu C., ur. (...) we W.

podejrzanego o to, że:

w okresie od października 2000 roku do stycznia 2003 roku we W. i W. działając w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z W. M. i M. A., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w obrocie znaczną ilością, nie mniej niż 24 kg, środka odurzających w postaci kokainy, nabywanej w celu dalszej sprzedaży od innych osób w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów oraz w ilości 4 kg przejętej od pracowników przedsiębiorstwa (...) – dojrzewalni bananów w W.,

to jest o czyn z art. 43 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 roku w zw. z art. 12 kk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2012 roku sygn. akt V Kp 1678/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia zastosował wobec S. T. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanego W. M., wyjaśnień współpodejrzanego M. A., opinii z zakresu badań chemicznych, a częściowo także wyjaśnienia podejrzanego S. T. (1) wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała również obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, popełnionych wspólnie i w porozumieniu z innymi dobrze znanymi podejrzanemu osobami, związanego z obrotem środkami odurzającymi, który implikuje zależności pomiędzy osobami uczestniczącymi w

przestępczym procederze. Relacje te mogą bezpośrednio i realnie rzutować na zachowania współpodejrzanych. Na ich charakter wskazują zresztą wprost uczennicy śledztwa.

Co więcej – nie przesądzać w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego S. T. (2) zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości – wszak podejrzany pozostaje pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 10, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Powyższe dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności może ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego na obecnym jego etapie, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czasochłonne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki, w tym przesłuchiowano podejrzanych, świadków, uzyskano opinię z zakresu badań chemicznych i fizykochemicznych.

Podjęte czynności procesowe należy kontynuować dla prawidłowego zakończenia postępowania. Niezbędne jest w szczególności kontynuowanie czynności procesowych z udziałem podejrzanych i weryfikacja ich wyjaśnień oraz przeprowadzenie konfrontacji i wizji lokalnych z ich udziałem, ewentualne przeprowadzenie kolejnych zatrzymań. W zależności od wyników powyższych czynności niezbędne może okazać się wyłączenie materiałów w poszczególnych wątkach i podjęcie decyzji merytorycznych w tym zakresie.

Zważyć nadto należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09). Podkreślić należy, że naturalne jest, iż tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby, wobec której jest stosowane, jednak odstępianie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu i zdrowiu aresztowanego lub egzystencji jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.